

”ISÄMIES
JA MAHDOTON
AIKASOLMU”

Tarina ja teksti Arttu Unkari
Tarinan idea, kuvitus ja taitto: Kai Vaalio

Teksti © Arttu Unkari ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Kuvat © Kai Vaalio ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Tämän teoksen tekemistä on tukenut Taiteen edistämiskeskus.

ISBN: 978-951-1-41962-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Ari
Unkari

Kari
Vaali

ISÄMIEST

JA LAHDOTON AIKASOLMU

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

ISÄMIES, ENSIO LUOKKANEN

MAAILMAN
SURKEIN POLIISI

OOONA LUOKKANEN

ISÄMEHEN
VANHIN LAPSI

EELI KORHONEN

OONAN PARAS
KAVERI

KIKKA REPOTTA

HULLU
KEKSIÄ

VEIKKA LUOKKANEN

OONAN
PIKKUVELI

LUOKKANSÄ PRIIMUS

Isämies tuli aamupalalle jääkaapilta kantaen jonkinlaista omituista kellertävää leipätornia ja hihkaksi ylpeänä:

- Tässä se on! Kaikkien aikojen iskävoileipä™!
- Mitä nyt taas? Oona huokaisi.
- En osannut päättää, mitä leipää ottaa. Pähkäilin aikani, kunnes tajusin, etteivät nerot tee kompromisseja! Isämies myhäili.
- **EI!** Veikka kiljaisi.
- Aivan poikaseni! Joten saanen esitellä:

ISKÄVOIVOILEIPÄLEIPÄ™

Paahtoleipää, ruisleipää, kauraleipää, näkkileipää ja tätä ruskeaa sitkeää leipää. Kaikki päällekkäin ja joka välissä omavalintainen täyte. Minulla on tällä kertaa lohikeittoa, jugurttia, maksapasteijaa, kirsikkahilloa ja ketsuppia. Tor-

ni pysyy pystyssä, kun laittaa paksun kerroksen voita joka sivulle. Alan myydä näitä ja meistä tulee rikkaita! Isämies kailotti.

– Ei rikastuta, tälläkään kertaa... Oona tuhahti. – Ja tuo yksi leipä on pahvinpala, huomaatko?

– Minä olen aikuinen, Oona, ja tiedän muun muassa kai-
ken paremmin kuin sinä, Isämies hermostui.

TUO MIESHÄN EI OLE EDES KUUTTA-
KYMMENTÄ. EI SELLAINEN OLE
MIKÄÄN AIKUVINEN!

Samassa Kirsikka pölähti unisena keittiöön.

– **Huomenta Kikka!** Maista tätä. Laitoin väliin lempi-
marjojasi kirsikoitakin, Isämies maanitteli.

– Kirsikka ei ole marja vaan hedelmä, tarkemmin sanottu-
na luumarja. Enkä tykkää pahvin mausta, Kirsikka mutisi ja
hieroi silmiään.

– Höpsistä! Tunnen kasvitieteen kuin omat taskuni. Banaa-
ni on hedelmä, tomaatti on vihannes ja kirsikka on marja,
Isämies murahti.

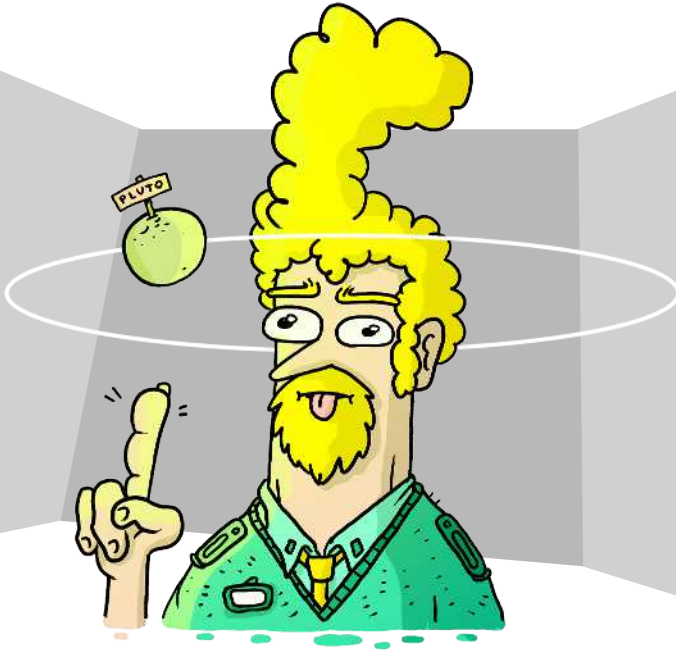
– **EI!** Veikka huusi.

– Veikka on oikeassa, kerrankin, Kirsikka hymähti. – Ba-
naani ja tomaatti ovat itse asiassa marjoja kumpainenkin.

– Isä ja faktat ovat perinteisesti pysytelleet hyvin etäällä toisistaan, Oona kikatti.

Isämies kurtisti kulmiaan vihaisesti ja mietti hetken. Sitten hän otti kasvoilleen tärkeän ilmeen:

– Etäisistä asioista puheen ollen... **Ette varmaan tiedneet, että Pluto on kaukaisin planeetta!**

– **EI!** Veikka huusi.

– Niin, Pluto ei ole planeetta, mutta onko pakko karjua? Kirsikka murahti Veikalle.

– Miten tuo mies on voinut ikinä päästä poliisikouluun? Saati valmistua sieltä? Oona mietti ääneen.

– Minä pääsin pääsykokeesta läpi täysillä pisteillä! Isämies täräytti.

- Tuota nyt ei usko kukaan, Oona naurahti.
- Totta se on! Sain muutenkin täydet pisteet kaikesta, olin paras ja tarkin amunnassakin, Isämies leveili.
- Älä hyvä mies ala todistella nyt mitään... Kirsikka ehti sanoa, mutta oli jo myöhäistä.
- Haaste, vastaanotettu! Isämies sanoi ja ryntäsi kellariin. Isämies kolisteli aikansa Kirsikan laboratoriossa ja palasi sitten keittiöön mukanaan jonkinlainen pyssyä muistuttava kapistus, jonka päälle oli kiinnitetty valtava ämpärin mallinen kanisteri.
- Hei, minun Marmorimatic4000:ni! Vie se takaisin heti, ennen kuin satutat jotakuta, Kirsikka parahti.
- Mikä? Oona kysyi.
- Kyllästyin kompastelemaan Veikan lattialle jättämiin marmorikuuliin, Kirsikka vastasi ja loi Veikkaan paheksuvan katseen. – Tein tuollaisen tykin tarkoitukseni ampua kuulat avaruuteen. Keräsin ne aseeseen kanisteriin, ja sitten tajusin, että kuulathan ovat siellä ihan yhtä lailla pois tieltä.
- Minä ammun nyt tuolta ylähylyltä äidin perintövaasin! Isämies ilmoitti ja tähtäsi katonrajaan.
- **EI!** Veikka huusi, mutta tietysti aivan turhaan. Isämies siristi silmiään, tähtäsi ja puristi liipaisinta. Marmorikuula singahti aseeseen piipusta järäyttävällä vauhdilla suoraan keittiön ikkunaan, joka räsähti tuhansiksi sirpaleiksi. Oona ja kumppanit räjähtivät nauruun.

ILKIVALTA, KUTSUKAA POLIISI!
AI NIIN, TÄMÄ MIESHÄN ON ITSE
POLIISI. KUTSUKAA OIKEA POLIISI!

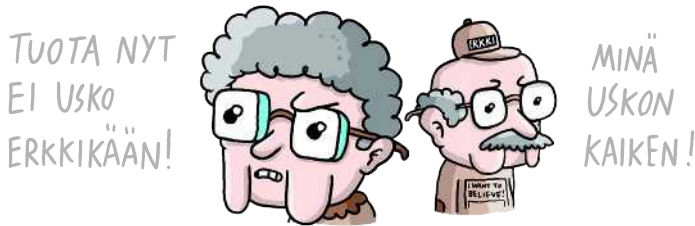
Äiti ryntäsi raivostuneena keittiöön ja parahti:

- MITÄ TÄÄLLÄ TAPAHTUU?

- Todistan juuri olevani maailman paras tarkka-ampuja™! Maljakko ikkunalaudalta putoaa nyt! Isämies totesi ja ampui vielä toisen ikkunan säpäleiksi.

- Nyt tämä loppuu! äiti karjahti ja kiskaisi marmorikuulapyssyn Isämiehen käsistä.

- Sain ihan oikeasti parhaat pisteet amunnasta, Isämies murjotti. - En varsinaisesti tykkää kehua itseäni, mutta pakokohan se on mainita, että ratkaisin vielä ison rikoksenkin ensimmäisenä opiskeluvuoteni.

- Keksit koko jutun päästäsi, Oona tuhahti.

- VAI ET USKO! MINÄPÄ NÄYTÄN TEILLE EPÄILIJÖILLE! Isämies huusi ja pinkaisi toistamiseen ulos keittiöstä.

Hetken päästä vintiltä kantautui melkoista rymistelyä. Isämies kiiruhti takaisin kädessään pölyinen ajan keltaama sanomalehti.

- Siinä näette! Isämies tuhahti ja läimäytti lehden keskelle keittiön pöytää.

Muut kumartuivat katsomaan. Lehden pieni präntti oli jo haalistunut lukukelvottomaksi, mutta otsikosta sai vielä

helposti selvää. Kannessa luki: **”Poliisikoulun priimus Ensio Luokkanen ratkaisee ryöstösarjan”**.

– Voiko tämä olla totta? Oona ihmetteli.

Veikalle sen sijaan oli tapahtunut jotain outoa. Hän tuijotti lehteä hyvin järkyttyneen näköisenä ja kasvot kalman kalpeina. Sitten hän juoksi ulos keittiöstä huutaen:

– **EI! EI! EI!**

– Mikäs Veikalle tuli? Oona hämmästeli ja nappasi lehden käteensä.

– Uhmaikää, Isämies valisti.

Oona silmäili lehteä epäuskoisena.

– Pakko olla onnenkantamoinen.

– Höpsis! Totta joka sana, katsokaa nyt tätäkin! Isämies sanoi ja käänsi lehden auki sivulle, jossa jutusta kerrottiin tarkemmin.

Isämiehen harmiksi aika oli tehnyt tehtävänsä, eikä jutun kuluneesta tekstistä saanut enää mitään selvää. Kuvassa nuori Isämies kuitenkin hymyili leveästi ja otti vastaan onnitteluja muilta poliisikoulun oppilailta.

– Ah, hienoja muistoja. Tässä kuvassa on kavereitani poliisikouluajoilta. Sari Pulihousus, Martti Lentomäki, Saara Konttori ja se joku Pekka, joka sukunimeä en muista. En olekaan kuullut heistä pitkään aikaan...

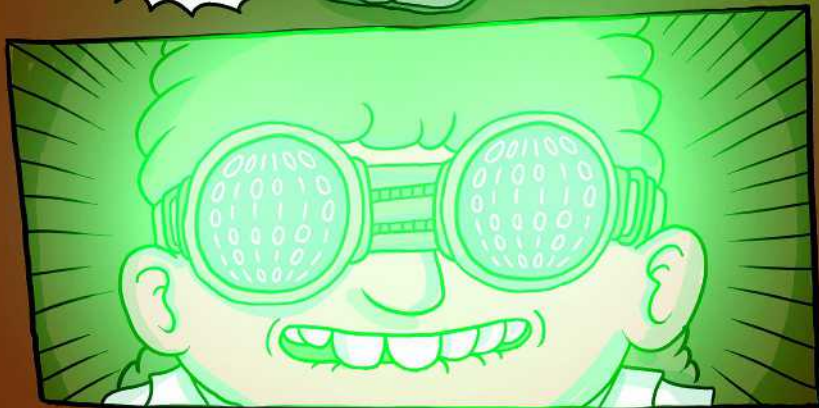
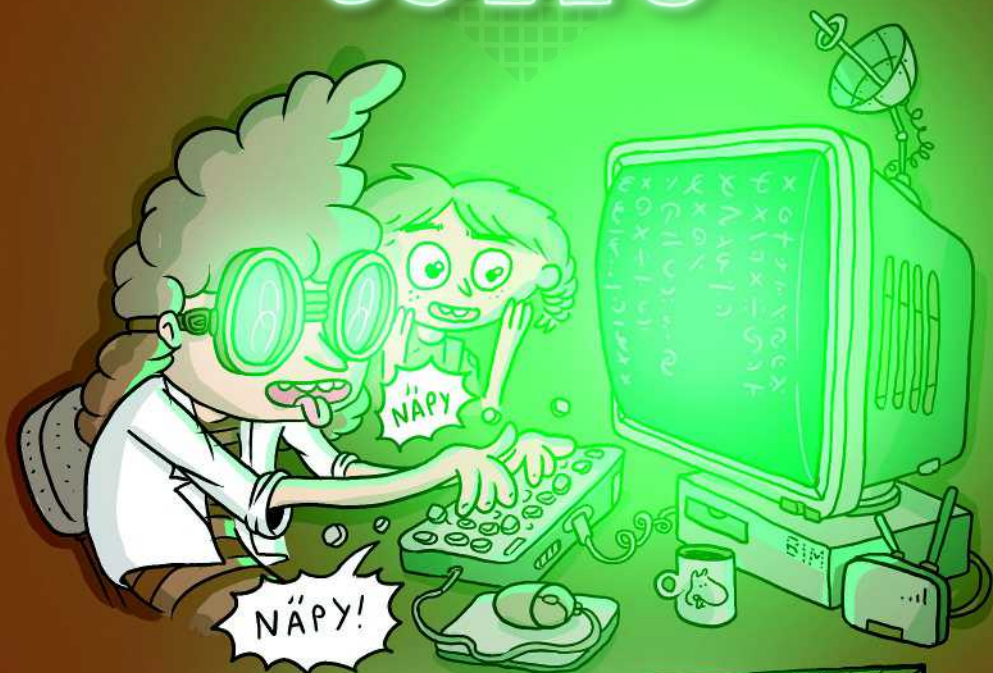
– Saanko kysyä, millainen ryöstösarja se oli ja miten ratkaisit sen? Kirsikka uteli.

– Ööö.. tuota... ette te sitä ymmärtäisi, monimutkainen keissi... poliisijuttuja.

– Kuten arvelinkin, et tiedä itsekään! Oona nauroi.

LUKU 2

PÄIVÄNSEIVÄ JUTTU

Oona ja Kirsikka jättivät aamiaisen kesken ja säntäsivät lähimmän tietokoneen ääreen. Olihan heidän pakko saada tietää, mistä Isämiehen ensimmäisessä rikosjutussa oli kyse.

Pitkä tiedonhaku ei tuottanut minkäänlaista tulosta. Lehtijuttu oli niin vanha, ettei kyseistä lehteä ollut enää olemassa, eikä ryöstösarjasta löytynyt mainintaa muistakaan lähteistä.

– Kokeillaan vielä etsiä ne tyypit, jotka oli isän kanssa samassa kuvassa, Oona ehdotti.

– Hyvä idea! Kirsikka innostui ja alkoi naputella näppäimistöä vimmatusti.

Heidän pettymyksekseen Isämiehen kavereista ei löytynyt jälkeäkään. Kirsikka alkoi jo hermostua.

– Miten tämä on mahdollista!? Hakkeroin kaikki valtion tietojärjestelmät, enkä silti löydä näistä tyypeistä mitään. Ihan kuin heitä ei olisi olemassakaan.

EI SAA HAKKUROIDA NIITÄ
TIEDOSTOJÄRJESTÖJÄ!

Samassa hermostunut Veikka asteli vähin äänin heidän taakseen ja kysyi kärsimättömästi:

– Saitko sen koneen jo valmiiksi?

– Minkä koneen? Oona hämmästeli.